

[Statsministeren.]

til Danmark, som han sluttede sin tale med.

Til den tale, det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) holdt, skal jeg blot gøre et par enkelte bemærkninger, idet det vel er overflødig at gentage de argumenter, der tidligere er fremført i folketinget.

Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) sagde, at han var imod pagten, bl. a. fordi den ville øge spændingen mellem øst og vest. Jeg kan ikke anerkende dette arguments rigtighed. Afgørende for, om stormagts-spændingen øges, fordi Danmark tiltræder denne pagt, er, hvilke motiver man tillægger Danmark. Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) erkendte jo selv, at denne pagt er en eneste ting for vort vedkommende og for de øvrige pagttilsluttede landes vedkommende: det er en fredsbekendelse, det er en fredspagt, en pagt, der ene har det formål at sikre vort lands og de øvrige pagtlandes fred og frihed, og når det er tilfældet, kan man da ikke fra nogen side med nogen berettigelse udlægge dette skridt som noget, der kan kaldes en fra vor side villet øgning af spændingen mellem stormagterne. Vi skal i den foreliggende situation gøre, hvad der efter vor egen bedste overbevisning tjener til at sikre vort land dets eksistens, vor frihed og vor fred, men jeg vil gerne sætte en meget tyk streg under, at det skal være vor egen bedømmelse, vi lægger til grund, det skal ikke være andres.

Det er kendt — for at sige det rent ud —, at f. eks. Moskva radio kraftigt angreb også den fællesskandinaviske løsning, som vi søgte på vor sikkerhedspolitiske situation. Den blev kaldt krigsskabende og krigshetzende. Den blev, da vi tilstræbte den, betegnet med præcis de samme gloser, som vor tilslutning til Atlantpagten nu bliver karakteriseret med i Moskva radio og af de — jeg havde nær sagt stedlige repræsentanter, der findes her. Alt dette må vi regne med, men jeg vil gerne sige, at ingen dansk demokrat kan da et eneste øjeblik for alvor mene, at andre landes dom eller falske udlægning af vore motiver skal være afgørende for vore handlinger, og det er umuligt på een gang at forsikre, at man tror, dette er en fredspagt, og at gå imod det med den begrundelse, at det er noget, der fremmer krigen eller øger spændingen. Jeg beder om,

at man tænker disse argumenter igennem, i særlig grad med henblik på den offentlige diskussion, der nu vil komme, som allerede er i gang, og som vi kun kan have interesse i kommer, men hvor man jo må betænke, at hvert ord, hvert eneste argument, der bliver anvendt mod denne pagt og Danmarks tilslutning dertil, hvert eneste argument anvendt af gode danske og gode danske demokrater, vil blive udnyttet af kræfter, som de ikke vil støtte.

Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) sagde dernæst, at vor tiltræden af pagten ikke gav os sikkerhed mod besættelse i tilfælde af krig. Det arguments rigtighed tør jeg ikke bestride. Med Danmarks geografiske beliggenhed er vi frygteligt udsat, hvis den ulykke sker, at en ny storkrig udbryder, men vor tiltræden giver sikkerhed for, at en eventuel angriber, hvis en sådan findes, fra vor tiltræden ved, at han ved at angribe Danmark udløser kolossale kræfter, nemlig samtlige de ressourcer, som de fredsvillende stater bag Atlantpagten disponerer over. Heri ligger den største garanti, Danmark i den givne situation kan opnå for at værne sin fred og sin selvstændighed.

Det er rigtigt, når det siges, at den traditionelle danske neutralitetspolitik til dato har sikret vort lands eksistens som frit land, men tør nogen dansk demokrat bestride, at vi den 9. april 1940 blev belært om, at når stormagter tæner sammen, så respekteres vort inderlige ønske om at blive holdt udenfor og forblive neutrale, ikke? Det blev det ikke den 9. april 1940, og jeg ved ikke, om der findes noget dansktænkende menneske i denne sal, der tør afgive den forsikring eller blot udtale den opfattede, at hvis det, hvad skæbnen forbyder, igen kommer til en storkrig, skulle det kunne lykkes os blot ved at sige, at vi er neutrale, at blive forskånet? Tør man efter den belæring, vi dengang fik, i dag bevidst etablere en tilstand, hvorved Danmark kommer til at henligge som et magt- og militærpolitisk tomrum, der i tilfælde af en storkrig direkte indbyder den nærmest liggende stormagt til at tage os i besiddelse? Det er nok det spørgsmål, vi allesammen skal stille os selv, og som vi, når vi vil behandle det spørgsmål, vi behandler her, i fuld åbenhed har pligt til at besvare for vor egen samvit-